

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05140/21-2

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve smyslu ustanovení § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení t a k t o:

- I. Podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu se rozhodnutí XXXXX ze dne 6. 8. 2021, č.j. XXXXX, sp. zn. XXXXX o odvolání paní XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX, **ruší a řízení se zastavuje**. V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne jeho právní moci.
- II. Podle ustanovení § 97 odst. 3 ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu rozhodnutí obce XXXXX ze dne 21. 6. 2021, č. j. XXXXX, o odmítnutí žádosti o informace paní XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX, **ruší a řízení se zastavuje**. V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne jeho právní moci.
- III. Podle ustanovení § 16b odst. 2 ve spojení s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., **se povinnému subjektu – obci XXXXX přikazuje**, aby účastníku řízení – v původním řízení žadatelce o informace, paní XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX, **poskytl požadované informace (faktury včetně souvisejících příloh) dle znění žádosti výše jmenované žadatelky ze dne 6. 4. 2021**, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci výroku II. rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) obdržel dne 3. 12. 2021 podnět XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX (dále jen „žadatelka“), k provedení přezkumného řízení rozhodnutí

XXXXX (dále jen „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto žadatelčino odvolání ze dne 7. 7. 2021 proti rozhodnutí obce XXXXX (dále jen „povinný subjekt“) o odmítnutí žádosti, ze dne ze dne 21. 6. 2021, č.j. XXXXX.

Žadatelka, která je zastupitelkou obce XXXXX, požádala dne 6. 4. 2021 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) povinný subjekt o poskytnutí následujících informací:

„1. Faktury společnosti XXXXX., na částku 191.422,- Kč vedené v knize došlých faktur pod poř. číslem 2110024 a faktury stejné společnosti na částku 169. 521,- Kč vedené v knize došlých faktur pod poř. číslem 2110053, a to vč. příloh k těmto fakturám obsahující den uskutečnění příslušného úkonu, popis úkonu, vynaložený čas a částku jednotlivého úkonu;

2. Faktury XXXXX, advokátky na částku 30. 000,- Kč, vedené v knize došlých faktur pod poř. číslem 2110036, a faktury stejné advokátky na částku 17. 000,- Kč vedené v knize došlých faktur pod poř. č. 2110056, a to vč. příloh k těmto fakturám obsahující den uskutečnění příslušného úkonu, popis úkonu, vynaložený čas a částku jednotlivého úkonu“.

Povinný subjekt odmítl žadatelčinu žádost rozhodnutím ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. XXXXX, které žadatelka napadla dne 7. 5. 2021 odvoláním. Odvolací orgán žadatelčině odvolání vyhověl rozhodnutím ze dne 4. 6. 2021, č.j. XXXXX a rozhodnutí povinného subjektu zrušil, věc mu vrátil k novému projednání. Povinný subjekt žadatelčinu žádost odmítl rozhodnutím ze dne 21. 6. 2021, č.j. XXXXX. Ve výroku uvádí, že žádost odmítá z důvodu zneužití práva na informace a šikanózního výkonu práva na informace a z důvodu, že žádost neobstála v testu proporcionality.

Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka dne 7. 7. 2021 odvolání, o kterém rozhodl odvolací orgán dne 6. 8. 2021, č.j. XXXXX, sp. zn. XXXXX, kdy žadatelčino odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Žadatelka dne 3. 12. 2021 podala k Úřadu podnět k provedení přezkumného řízení.

II.

Úřad je, v souladu s ustanovením § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 94 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), oprávněn přezkoumat postup a rozhodnutí vydané nadřízeným orgánem.

Dle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se na přezkumné řízení vztahují ustanovení správního řádu. Lhůty pro zahájení přezkumného řízení uvedené v ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu jsou v daném případě splněny, když řízení je zahájeno na základě podnětu doručeného dne 3. 12. 2021 a rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo vydáno 6. 8. 2021, právní moci nabylo téhož dne.

II. a)

Po prostudování spisového materiálu, podaného podnětu Úřad dospěl k závěru, že odvolací orgán ve svém rozhodnutí pochybil, když žadatelčino odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, aniž by se řádně zabýval žadatelčinými námitkami uplatněnými v odvolání, a aniž by řádně přezkoumal soulad rozhodnutí povinného subjektu a řízení, které

mu předcházelo, s právními předpisy v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad zároveň shledal, že závažného pochybení se dopustil i povinný subjekt, a to z následujících důvodů.

V dané věci se nadřízený orgán ztotožnil s oběma argumentačními liniemi použitými povinným subjektem, tj. zneužití práva jako faktický důvod pro neposkytnutí informace a provedení testu uvedeného v tzv. platovém nálezu Ústavního soudu.

Nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (tzv. platový nálezh) vyšel ze zjištění, že z čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a z čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyplývá i právo na informace ve veřejném zájmu, jež mohou zahrnovat i osobní údaje jednotlivců týkající se jejich odměn za práci. Právo na informace ve veřejném zájmu však není absolutní, a pokud jejich výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, který je chráněn čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je nutné v každém jednotlivém případě tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jsou navzájem rovnocenná. Tuto povinnost mají všechny povinné subjekty aplikující právní úpravu obsaženou v zákoně č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt přitom může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, pak odmítnutí poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, která je zakotvena v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

V uvedeném případě je nutné předeslat, že požadavek žadatelky k poskytnutí konkrétních faktur subjektů poskytujících právní služby se jednoznačně týká prakticky nahlíženo poměrně standardního nakládání obce s veřejnými prostředky. Již tím se případ (žádost) zcela vymyká situaci posuzované Ústavním soudem, jež se skutkově týkala platu zaměstnanců ve veřejném sektoru. Zásadní rozdíl je patrný již v tom, že informace o (pravidelném) měsíčním platu zaměstnance vytváří obraz o celkových příjmových a majetkových poměrech (soukromé sféře) běžného zaměstnance podstatně více, než jednotlivé částky fakturované dodavatelem za poskytnuté služby či zboží, jež totiž o soukromých majetkových poměrech (jednalo-li by se vůbec o soukromí fyzické osoby) nevyovídají prakticky ničeho.

V takových případech může mít test proporcionality (nyní tzv. platový test), svou funkci (potenciál přispět k závěru v konkrétní věci) jen za zcela výjimečných okolností, které však nyní nejsou zjištěny ani tvrzeny. V daném případě totiž zjevně nedochází ke střetu dvou nebo vícero navzájem si konkurujících práv, jež by měla být poměřována. To proto, že fakturační (zásadně i fakturované) údaje nevyovídají o soukromé sféře podnikatelských subjektů, nýbrž o jejich hospodářské a podnikatelské činnosti, přičemž naopak nakládáním s veřejnými finančními prostředky povinným subjektem leží v centru zájmu veřejné kontroly. Za této situace nelze platový test aplikovat jako, takřkajíc, „abstraktní úvahu“ o různých existujících okolnostech, a pominout při tom formulaci existujícího konkurujícího práva na straně dotčených osob (typicky práva na ochranu soukromí, nikoliv však výlučně). Protože toliko

v případě existence takového intenzivního subjektivního práva na straně dotčených osob, lze hovořit o kolizi, jež je třeba testem odstranit.

Východisko právní úpravy v případě úvah o relevanci ochrany osobních údajů představuje § 8b odst. 1 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Ani v případě, kdy by existovaly indicie směřující ke střetu veřejného zájmu a subjektivního základního práva, test podle platového nálezu nelze chápat jako nástroj (resp. záminku pro) neposkytnutí informace, nýbrž jako prostředek k nalezení optimálního a vyváženého řešení.

Pro posouzení dané věci v tomto kontextu je však určující jiná okolnost, a to, že potenciálně dotčenými příjemci veřejných prostředků jsou společnost XXXXX advokáti s.r.o. a XXXXX, advokátka. Ve vztahu k nim je aspekt poskytování veřejných prostředků splněn v podobě odběru služeb od právnické a fyzické osoby v rámci jejich podnikatelské činnosti.

Je nepochybné, že společnost XXXXX je obchodní společností, jejíž identifikační údaje a údaje o fyzických osobách, které za tuto společnost jednájí, jsou zveřejněny v příslušném veřejném rejstříku (podle zákona č. 304/2013 Sb.). Rovněž ve smyslu § 55d odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, jsou seznam advokátů, seznam advokátních koncipientů a seznam evropských advokátů veřejnými seznamy, kdy každý může do nich nahlédnout, a to i prostřednictvím dálkového přístupu. Advokáty lze, podle názoru Úřadu, považovat za podnikající fyzické osoby i ve smyslu, což je nyní důležité, závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č.j. 4 As 91/2020-45. Ten, shodně s úvahami naznačenými výše, dospěl k závěru, že *„ke střetu těchto rovnocenných ústavních práv však nemůže dojít při poskytování informace ve veřejném zájmu týkající se právnických osob a podnikajících fyzických osob“* [bod 24]. *„Platový náleze lze tedy aplikovat jen na údaje obsažené v [evidencích], které se týkají platů a odměn pracovníků [...] poskytnutých z veřejných prostředků“* [bod 29].

K otázce ochrany osobních údajů v aktuálním režimu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) lze toliko podotknout, že i tam, kde se při postupu podle zákona č. 106/1999 Sb. jedná o zpracování osobních údajů ve smyslu obecného nařízení, poskytuje (již pojmově) zákon č. 106/1999 Sb. právní podklad (naplnění podmínky zákonnosti ve smyslu čl. 6 obecného nařízení) pro takové zpracování. Oporu pro neposkytnutí informace nedává ani § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

II. b)

Oba správní orgány se ve svých rozhodnutích odvolávají na zneužití práva na informace ze strany žadatelky. Povinný subjekt pak v rozhodnutí konkrétně uvádí, že se „domnívá, že hlavním úkolem je rozdělit společnost v obci na dva tábory, což opět není hlavním cílem zákona. Naopak je to v rozporu s dobrými mravy, viz zmiňovaná judikatura v odůvodnění tohoto rozhodnutí“. Dále povinný subjekt sděluje, že žadatelka je samostatná advokátka, která se nachází ve střetu zájmů. Na základě příloh k fakturám tak může podávat nabídky do četných výběrových řízení, které budou zpracovány s ohledem na rozsah práce konkurenčních advokátních kanceláří.“ Odvolací orgán toto tvrzení povinného subjektu

fakticky potvrzuje. Otázkou možného zneužití informací informace, vyžadované zastupitelkou obce, v soutěži politických stran, se zabýval i Nejvyšší správní soud v bodech 26 a 27 rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č.j. 4 As 385/2019-55. Soud uvedl, že *„nijak neprokázané možné zneužití informace ze strany žadatelky, tedy jakási domněnka, že vydanou informací by žadatelka mohla využít protiprávně, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Naopak, právo na informace je právem politickým a využití poskytnutých informací v soutěži politických stran, např. v rámci předvolební kampaně, či ke kritice volených zástupců či občanů v rámci veřejné diskuse je zcela legitimní a v souladu se smyslem a účelem práva na informace.“* V bodu 27 pak soud uvádí, že *„pokud se nepodaří zcela nepochybně dovodit, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je na místě postupovat ve prospěch žadatele a právo na informace mu neupírat (srov. Rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2010, č.j. 1 As 54/2010-29).“* Úřad k výše uvedenému dodává, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích tak prakticky vycházejí z pouhé domněnky, že žadatelka požadované informace hodlá zneužít, ať už v rámci politického boje či v rámci konkurenčního boje, jakožto advokátka. Úřad dodává, že zákon č. 106/1999 Sb. nikterak neomezuje, aby o určité informace žádal konkurenční advokát a nadto je z úřední činnosti Úřadu známo, že faktury (či jejich kopie) jsou žadatelům o informace běžně poskytovány. Postačí proto shrnout, že i pokud by se skutečně prokázalo, že žadatelka hodlá použít požadované faktury v politickém boji, nelze to považovat za intenci protiprávní. Tvrzené riziko možného zneužití informace v konkurenčním boji mezi advokáty je prakticky vyloučena tím, že k požadované informaci mají – ve smyslu tohoto rozhodnutí – objektivně přístup všichni advokáti (přičemž nelze ani *a priori* tvrdit, že takový konkurenční boj je v neprospěch povinného subjektu). Konečně ani z jiných aspektů žádosti (zejm. jednoznačné vymezení požadované informace) neplyne aspekt zneužití práva ve smyslu aplikační praxe zákona č. 106/1999 Sb.

Již jen zcela nad rámec uvedeného Úřad konstatuje, že tvrzení obou správních orgánů, že žadatelka – zvláště jako zastupitelka obce – by poskytnuté informace zneužila, nemůže být, ani v hypotetické situaci žádosti o informace nad rámec zákona č. 106/1999 Sb. (např. osobní údaje), důvodem k odmítnutí žádosti ještě v dalším ohledu. Ze stanoviska odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra č. 1/2016 (dostupné online na <https://www.mvcr.cz/odk2/>) vyplývá, že se ani v takovém případě nelze dovolávat rizika volného šíření (zneužití) těchto informací ze strany zastupitele. V dokumentu se na str. 6 uvádí, že *„jestliže členovi zastupitelstva obce byly v souladu se zákonem poskytnuty určité informace (např. osobní údaje), které jinak nejsou šířitelné či jinak zveřejnitelné, odpovídá tento zastupitel (nikoli obec, která mu dané informace poskytla v souladu se zákonem) i za případné protiprávní nakládání s nimi. Tato odpovědnost je přitom nejen majetková (občanskoprávní, ale potencionálně i správní či trestní).“*

II. c)

Jakkoliv body II.a) a II.b) obtojí samostatně a postačují pro odůvodnění tohoto rozhodnutí, nelze přehlédnout, že povinný subjekt nezohlednil postavení žadatelky jako tzv. „privilegované“ osoby, která je zastupitelkou obce XXXXX, které by informace týkající se hospodaření povinného subjektu, měly být zásadně poskytovány. Z výše popsaných důvodů spatřuje Úřad rozhodnutí povinného subjektu za vydané v rozporu s právními předpisy i v tomto rozměru.

Odvolačí orgán se měl (i při svém nesprávném náhledu popsaném výše) ve svém rozhodnutí

zabývat postavením žadatelky, která je zastupitelkou obce XXXXX, tedy privilegovaným žadatelem, kterému se zásadně informace poskytují, a to bez ohledu na to, zda žádá v režimu zákona č. 106/1999 Sb. nebo zákona č. 128/2000 Sb., o obecním zřízení, ve znění pozdějších předpisů [např. dle ustanovení § 82 písm. c) tohoto zákona]. Smyslem práva člena zastupitelstva obce žádat o informace související s výkonem jeho mandátu je, aby člen zastupitelstva obce mohl efektivně získávat informace relevantní pro jeho rozhodování na jednání zastupitelstva obce, tedy pro svůj podíl na utváření vůle zastupitelstva obce jakožto orgánu, jímž obec jedná a rozhoduje. K poskytování informací členům zastupitelstva obce lze dále podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, č.j. 8 Aps 5/2012-47.

Úřad v této souvislosti připomíná stanovisko odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra č. 1/2016 (dostupné na <https://www.mvcr.cz/odk2/> jako Metodické doporučení Ministerstva vnitra k aplikaci vybraných procesních ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, po novele provedené zákonem č. 111/2019 Sb.), ve kterém je uvedeno, že „*judikatura (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62) dovodila pravidlo, podle něhož žádá-li o určité informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím žadatel, který by k těmto informacím měl obsahově neomezený přístup podle jiného právního předpisu, není důvod při vyřizování jeho žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím tyto informace chránit. Jelikož zastupitel má právo na informace vztahující se k výkonu jeho funkce podle § 82 písm. c) zákona o obcích bez omezení, není důvod ani při takto podané žádosti zákonná omezení aplikovat. Zastupiteli žádajícím podle zákona o svobodném přístupu k informacím o informaci, na niž má nárok podle zákona o obcích, proto musí být poskytnuty i údaje, na které má nárok jen zastupitel – nikoli „běžný žadatel“. Údaje, které lze zastupiteli poskytnout na základě zákona o obcích, jak bylo uvedeno výše, nemusí být vždy běžně poskytnutelné komukoli podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Právo zastupitele na informace může být proto širším než právo na informace „běžného žadatele“.*

K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 4 As 385/2019-55, který žadatelka uvádí na str. 4 svého odvolání ze dne 7. 7. 2021. Soud v bodu 32 rozsudku uvádí, že „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli žalobkyně podala žádost o informaci dle informačního zákona, měla nárok na tyto informace v plné tedy neanonymizované podobě. Má-li totiž žadatel nárok podle zvláštního zákona na obsahově neomezený přístup k určité informaci, není důvod mu tento přístup omezovat jako jiným, nepriviligovaným žadatelům, požádá-li o ně jen podle informačního zákona (srov. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62, č. 711/2005 Sb. NSS). Krajský soud tak nepochybil, když uvedl, že žalobkyně má nárok na požadované informace v plné a neanonymizované podobě. Tím není dotčena povinnost takového žadatele zajistit ochranu osobních údajů obsažených v poskytnuté informaci podle zvláštních předpisů.*

III.

Rozhodnutí o odvolání nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, když v odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán nevypořádal se skutkovým a právním stavem v době jeho vydání. Odvolací orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, když před vydáním rozhodnutí o odvolání nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevypořádal se řádně s žadatelčinými námitkami a její odvolání rovnou zamítl. Povinný

subjekt mimo jiné ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žádost odmítá z důvodu, že neobstála v testu proporcionality, aniž by tento test zasadil do existujícího právního rámce. Povinný subjekt přitom provedl modifikovaný („platový“) test proporcionality, který není pro posuzovaný případ příslušný. Odvolací orgán pak tento postup povinného subjektu ve svém rozhodnutí pouze potvrdil. Úřad konstatuje, že už tento chybně aplikovaný důvod (pozn. odmítnutí z důvodu nesplnění testu proporcionality, který na aplikovanou věc nedoléhá), který Úřad blíže upřesňuje v části II. a) tohoto rozhodnutí by byl sám o sobě dostatečným důvodem ke zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu z důvodu jeho nezákonnosti.

Rozhodnutí obou správních orgánů, jak naznačil Úřad výše, shledal za nezákonné, neboť důvod, pro který byla žadatelčina žádost odmítnuta nemá v současném znění zákona č. 106/1999 Sb., ale ani v dosavadní judikatuře oporu, navíc v daném případě se jedná o standardní poskytnutí faktur k odběru právních služeb, tedy o informace typicky vypovídající o hospodářské činnosti povinného subjektu, na které se navíc vztahuje ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona č. 106/1999 Sb. Oba správní orgány nadto v návaznosti na výše uvedené nezohlednily postavení žadatelky jako privilegované osoby. Povinným subjektem argumentované zneužití práva na informace nebylo dle Úřadu dostatečně zdůvodněno, neboť nebyl prokázán úmysl žadatelky zneužít svého ústavně zaručeného práva na informace.

Z výše uvedených důvodů dospěl Úřad k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Ze shromážděných podkladů, rozhodnutí povinného subjektu i nadřízeného orgánu, podnětu žadatelky o informace a dalších podkladů, je porušení právních předpisů zjevné a není třeba dalšího dokazování. Z tohoto důvodu bylo možné přistoupit k vydání rozhodnutí v rámci zkráceného přezkumného řízení.

IV.

S odkazem na § 97 odst. 3 správního řádu, respektive § 97 odst. 3 ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu Úřad zrušil ve výroku I. a II. uvedená rozhodnutí nadřízeného orgánu i povinného subjektu a řízení v tomto rozsahu zastavil. Současně povinnému subjektu ve výroku III. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci výroku II. tohoto rozhodnutí poskytl žadatelce kopie předmětných faktur dle znění žadatelčiny žádosti v úplné, tj. neanonymizované podobě. Účinky výroku III. rozhodnutí byly, v souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu, Úřadem stanoveny od dne právní moci výroku II. tohoto rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení k výroku I. a II. rozhodnutí

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 152 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení rozklad k předsedovi Úřadu, který o rozkladu rozhodne, a to prostřednictvím Úřadu.

Poučení k výroku III. rozhodnutí

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 20. ledna 2022

Mgr. Filip Jebavý
pověřen zastupováním
vedoucího oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XXXXX
2. XXXXX
3. XXXXX